

[Wilhelm]

men bruge B & W som »case« sammen med alle mulige andre ting til med en kommission, eller hvad det nu måtte være, der har de beføjelser – for det erkender jeg skal til – at kunne gennemgå, hvad det er for ting i de lovlige transaktioner, som virkelig truer arbejdspladser, når spekulanterne spiller så groft, som man har gjort omkring B & W. Det er noget i den retning, vi har ment der var behov for. De egentlige ulovligheder er der jo taget fat på i et eller andet omfang – sendrægtigt ganske vist: flere år var Nationalbanken om det, flere år var bagmandspolitiet om det, bemanding har man ikke fået til det – men det var noget af det andet, de lovlige transaktioner, vi i virkeligheden synes der var mere grund til at få generelt undersøgt med henblik på at se, om der var et grundlag for både at få erkendelse om disse ting og, hvis viljen var til stede, at ændre dem.

Tilsvarende om det offentlige engagement. Vi ved godt, at det offentlige tager risici, når der skal gives erhvervsstøtte, men hvad var grundlaget? Vi havde adskillige gange fået at vide, at en del af grundlaget var, at man faktisk ikke havde sat sig ind i, at den, man gav støtten til, ikke havde indleveret selvangivelser i en længere årrække, ikke havde gjort sig klart, at den pågældende faktisk havde private forpligtelser i forhold til en anden koncern, der var gået nedenom og hjem, og hvor enhver kunne sige sig selv, at disse forpligtelser kun kunne indfries ved at lægge et drøn ind i B & W; det havde man end ikke gjort sig klart. Dengang lød det i svaret – det var vist i hr. Orla Møllers tid – at det var også uinteressant, for hvad en enkelt hovedaktionær havde af private forpligtelser, kunne ikke tegne regeringens bedømmelse af konsortiet som helhed. I dag lyder ministerens svar fuldstændig modsat, nemlig at det er ubehageligt med denne enkeltaktionær og hans store indflydelse på firmaet.

Alfred Hansen (DR):

Jeg vil gerne takke både ministeren og ordførerne for indlæggene, og takken skal først rettes til ministeren for den meget grundige og meget ordrige redegørelse, ministeren kom med ved denne lejlighed.

Jeg har ligesom hr. Wilhelm ledt efter en konklusion fra ministerens side. Jeg føler, at det ligesom bærer derhen, at ministeren i og

for sig gerne ville undersøge alle disse relevante forhold, men bare ikke var i stand til det. Jeg ved ikke, om min vurdering er rigtig.

Ministeren stiller forskellige muligheder op: man kunne eventuelt gøre det, eller man kunne have lyst til at gøre det, men det er der ingen basis for at gøre. Derfor må jeg måske bede om lidt klarere tilkendegivelse fra ministeren i ministerens næste indlæg af, om ministeren er reelt interesseret i at få undersøgt alle disse aspekter, som jeg synes ministeren i første del af sit indlæg kom ind på, nemlig: om en regering skal tage ansvaret for en undersøgelse, må den finde sted under former, som giver bedst mulig sikkerhed for, at den gennemføres på betryggende vis, så at alle relevante forhold bliver afdækket. Jeg er helt enig med ministeren i denne formulering: at vi må have alle relevante forhold afdækket. Det er muligt, at dette forslag ikke rigtig giver basis for at sætte en sådan undersøgelse i gang. Jeg mener, at forslagets ordlyd er ganske klar, nemlig at der skal udarbejdes en hvidbog, som har til hensigt at undersøge det offentlige engagement i B & W-koncernen, og hvordan vores aktieselskabslovgivning virker. For det må vel være det, vi må være interesserede i. Jeg har aldrig drømt om, at vi fra folketingets side skulle begynde at undersøge, om der er sket ulovlige transaktioner og handlinger på B & W. Det har aldrig været vores tanke. Det er de lovlige transaktioner, som vi gerne vil have afklaret, som vi gerne vil have kommer til offentlighedens kundskab, og ingen må vel være mere interesseret i at vide, hvad deres penge bliver brugt til, når staten engagerer sig i erhvervsvirksomheder, end netop borgerne, skatteyderne. Når man ellers taler om offentlighed i forvaltningen, burde det vel være en selvfølge, at man også lod befolkningen få helt klar viden og besked om, hvilke former for økonomiske engagementer staten er involveret i, og hvordan disse penge er blevet brugt. Jeg ville aldrig have stillet forslag om dette her, hvis ikke der havde været et statsligt engagement. At en arbejdsgiver kører sit firma dårligt med konkurs til følge, er beklageligt. Det er trist for medarbejderne, og det er selvfølgelig trist for virksomhedsejeren, men det offentlige har et særligt ansvar for, hvordan man forvalter skatteyderkroner. Derfor synes jeg, at en sådan hvidbog, som efter min mening naturligvis skulle udarbej-